

πρεπή μελοποιούν Ἰταλικὸν ἀτμόπλοιο. Περὶ τὴν μεσημβρίαν ὑψώθη ἐπὶ τοῦ σηματοτηλεγράφου, τοῦ ἐστημένου ἐπὶ τοῦ βράχου, ἐφ' οὗ οἱ διάφοροι τῆς Κερκύρας κατακτιηταί, ἐκτίσαν τὸ παλαιὸν φρούριον, ἡ ἰταλικὴ ἐμπορικὴ σημαία. Ἀμέσως παρετῆρει τις κίνησιν ἀσυνήθη, ἀπὸ τῶν πολλαπλῶν καὶ ποικίλων τῆς Κερκύρας ὁδῶν ἐξήρχοντο ἄνθρωποι παντοδαποί.

Ἐβλεπέ τις τὸν ὑποδηματοποιὸν ῥίπτοντα εἰς γωνίαν τὸ δέρμα καὶ τὴν μάχαιραν καὶ ἀναρτῶντα τὴν ποδιάν του ἀπὸ τῆς ζώνης, τὸν ῥάπτειν καταλείποντα τὸ ἡμιτελὲς φόρεμα, τὸν ξυλουργὸν ἀφίνοντα ἐπὶ τῆς σανίδος τὸν πρίονα, τὸν λεπτουργὸν παραιτοῦντα τὸ ἀρξάμενον τῶρα ἔργον του καὶ πάντας σπεύδοντας ἐπὶ τὸν λιμένα. Ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἡ μικρὰ τοῦ Ὑγειονομείου πλατεία ὑπερεπλήρωθη κόσμου, ἐπὶ τῶν περιβαλλόντων αὐτὴν τειχῶν οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἀναρτημένοι, ἀναρριχημένοι σωρηδόν, ἕκαστος ἔσπευδε νὰ λάβῃ θέσιν καὶ εἰ καὶ πᾶσαι αἱ θέσεις ἦσαν καταλημμέναι, ὁ κόσμος ἐν τούτοις ἔσπευδε. Πολλὸς ἐπίσης κόσμος ἦτο συνηθροισμένος ἐπὶ τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων τῶν τειχῶν ἀπὸ τῆς ἀποθήκης τοῦ ἐλαίου μέχρι τοῦ Ἀρχιεπισκοπείου. Τὸ ἀτμόπλοιο ἐπεφάνη καὶ ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ ἠτένιζον πρὸς αὐτό, ὡς εἰ ἦτο δυνατὸν καὶ πελώριος ἄνθρωπος, νὰ τὸν ἴδωσι. Πρὶν ἀκόμη ἀγκυροβολήσῃ ἀπεσπᾶσθαι ἀπὸ τοῦ πρὸ τοῦ Ὑγειονομείου ὀριζήσαντος ὀκτάκωπος λέμβος παραχωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Λιμεναρχοῦ καὶ φέρουσα τὸν κ. Δήμαρχον, τὸν Πρόεδρον τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου κ. Α. Βλάχον καὶ τὸν Πρόεδρον τοῦ μουσικοῦ τμήματος τῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρίας κ. Δ. Παδοῦν αἵτινες ἐπιβάντες τοῦ Ἀτμόπλοιου ἐδεξιώθησαν πρῶτον τὸν διαπρεπὲς συμπόλιτον μας. Τὸ πλῆθος τὸ ἐν τῇ ξηρᾷ ἔβλεπεν ἐπὶ τοῦ Ἀτμόπλοιου ἐγκληματισμένον κύκλον ἀνθρώπων, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ὑπέθετον ὅτι ἦτο ὁ Σαμάρας. Μετ' ὀλίγον ἡ αὐτὴ λέμβος διέσχισε τὴν γαληνιάν του λιμένος μας ὁλοκράτως καὶ ὁ Σαμάρας ἐπάτει τὸ γῶμα τῆς γῆς, ἐν ᾗ τὸ πρῶτον εἶδε τὸ φῶς καὶ ἀφ' ἧς τὸσαῦτα ἔτη ἀπεδήμει. Τὸ πλῆθος ἀπεκαλύφθη πρὸ τῆς ἐμφανισθείσης ἐνώπιόν του μεγαλοφυίας. Ἐβλεπεν ἐνώπιόν του τὸν μύστην τῆς θείας τέχνης, δι' ἧς ἐμβολόλογον οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί του ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἐποίει τοὺς λίθους νὰ χορεύσιν καὶ τὰ δένδρα νὰ κινῶνται. Ἐβλεπεν ἐνώπιόν του τὸν δαιμόνιον νοῦν ὅστις κατέχει τὸ μυστήριον τῆς θείας τέχνης, ἧτις ὁμιλεῖ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν καρδίαν, κινεῖ τὰ δάκρυα, πρᾶναι τὴν ἀγρίαν ψυχὴν καὶ πολιτίζει τὸν ἄνθρωπον. Καὶ τὸ πλῆθος ἀπεκαλύφθη διότι ἠρθάνθη ἐν ἑαυτῷ αἰσθημα σεβασμοῦ πρὸς τὸν πρὸ αὐτοῦ μέγαν ἄνδρα. Ἀπὸ τῆς Πλατείας τοῦ Ὑγειονομείου ἐπιβὰς ἀμαξίας μετὰ τοῦ κ. Δημάρχου καὶ ἄλλων μετέβη εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον «Ὁ Ἅγιος Γεώργιος» που κατέλυτεν.

Ὁ Σαμάρας.

Ὁ διαπρεπὲς μελοποιὸς, οὗτινος τὸ ὄνομα φέρεται ἀνὰ τὸν κόσμον ἐγεννήθη ἐνταῦθα κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1861. Εἶναι μικρὸς τὸ ἀνάστημα, μορφῆς συμπαθοῦς, ξανθὸς τὸ χρῶμα καὶ φέρει γένειον σιρηνοειδὲς κατὰ τὸν ἐπικρατοῦντα συρμὸν κεκομμένον. Ἐσπούδασεν ἐν Παρίσις διδάσκαλος ἔχων τὸν περικλεῆ Delibes. Πεπρωτισμένος ἐκ φύσεως μετὰ μουσικὸν τάλαντον ἐπεδόθη εἰς τὴν μουσικὴν σύνθεσιν, τοιαύτην δ' ἦτο ἡ εὐφυΐα του ὥστε τὸ πρῶτον τοῦ εἰσοσιτεταμένου νεανίου ἔργον, ὅπερ ἀνεβιάσθη ἐπὶ σκηνῆς ἡ «Flora Mirabilis» ἀμέσως ἐπεσπᾶσεν τὴν ἐπιδοκιμασίαν καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ ὅλου κοινοῦ τῶν Μεδιολάνων, μετ' ὃ ἀνεβιάσθη καὶ ἐπεδοκιμάσθη εἰς τὰ σπουδαιότερα θεάτρα τῶν ἐπιστημοτέρων Ἰταλικῶν μεγαλοπόλεων. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος ἔτους ἀνεβιάσθη ἐπὶ σκηνῆς ἐν Ῥώμῃ νέον μελοδράμα ἡ «Medgè» ὅπερ, καίπερ ἐν τῷ πρῶτον αὐτοῦ

μουσικὸν ἔργον, ἐπεδοκιμάσθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῆς πρωτευούσης τοῦ Ἰταλικοῦ Βασιλείου. Τρίτον ἔργον ἐτοιμάζει ἡδὴ τὴν «Lionella», περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ὁποίου οὐδὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ἄτε μὴ παραθνήντος εἰσέτι, ἀλλὰ βεβαίως θὰ ἦναι ἀνώτερον τῶν δύο πρώτων, ἀφ' οὗ προσωρισμένον διὰ ν' ἀναβιασθῇ ἐπὶ σκηνῆς ἐν Παρίσις κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως. Περὶ τῆς ἐπιτυχίας του δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ πλέον ἀμφιβολία. Συνθέτης δοκιμασθεὶς ἀπὸ τὴν λιθίαν λίθον τῶν ἐπιφανεστέρων κριτικῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν ὀρέξεων τοῦ κοινοῦ τῶν ἐπιστημοτέρων Ἰταλικῶν πόλεων τῶν διακρινόμενων ἐπὶ λεπτότητι μουσικοῦ αἰσθηματος ἐξητράχισε πλέον τὴν ἐπ' αὐτὸν πεποιθὴσιν τοῦ κοινοῦ καὶ ἡδὴ πλέει πλησιέστερος πρὸς τὴν δόξαν καὶ τὴν ἀθανασία, ἧτις περιβάλλει τοὺς μεγαλοφυεῖς ἄνδρας.

Αἱ δοκιμαί.

Ἀπὸ τῆς Παρασκευῆς 26 Ἰανουαρίου ἤρξαντο αἱ ἐν τῷ Θεάτρῳ δοκιμαὶ παρατεινόμεναι ἐπὶ 4 καὶ ὁ ὥρας κατ' ἐκάστην μέχρι τοῦ παρελθόντος Σαββάτου, ὅτε ἐγένοντο αἱ τελευταῖαι γενικαὶ δοκιμαί. Οἱ αἰσίδοι, οἱ μουσικοὶ καὶ τ' ἀπαρτίζοντα τὸν χορὸν πρόσωπα ἔδειξαν ζῆλον παραδειγματικόν, κατελημμένοι ὑπὸ τοῦ καταλαβόντος ὅλον τὸν κόσμον ἐνθουσιασμοῦ ἀνέμειναν μετὰ θυσίαν τῶν συμφορῶν των κατ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν πολλῶν δοκιμῶν ἀρωτιζόμενοι εἰς τὸ ἔργον των. Τόσος ἦτο ὁ ζῆλος καὶ ἡ προσοχὴ ὅλων τῶν προσώπων τῶν λαθόντων μέρος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μελοδράματος, ὥστε ἀμέσως ἀντελήφθησαν τὰ ἐκτελεσθησόμενα μέρη καὶ κατέσβησαν νὰ ἐκτελέσωσι ὅλον τὸ μελοδράμα ἐντελῶς μετὰ μόνον 8 δοκιμαί, ἐν ᾗ ὡς αὐτὸς ὁ συνθέτης ὠμολόγησεν, ἐν Ῥώμῃ ἀπητήλησαν πρὸς τοῦτο 22 δοκιμαί καὶ οὐδαμῶς τῆς Ἰταλίας κατέστη δυνατὸν ν' ἀναβιασθῇ τὸ μελοδράμα ἐπὶ σκηνῆς μετ' ὀλίγων τῶν 20 δοκιμῶν. Τῇ ἐσπέρᾳ τῆς παραστάσεως τὸ ἐν τῷ Θεάτρῳ κοινὸν ἐξεπλάγην ἐπὶ τῇ μεταβολῇ, ἣν παρετῆρει εἰς τὴν ὀρχήστραν. Οὐδεὶς ἀνεγνώριζε τὴν συνήθη ὀρχήστραν τοῦ Θεάτρου μας ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, ἧτις ἀληθῶς ἐθαυματούργει, τόσῳ ἐντελῶς, τόσῳ καταπληκτικῶς ἀκριβῶς ἐξετελεῖ τὰ διάφορα μέρη.

Αἱ διὰ τὴν παράστασιν προετοιμασίαι.

Ἀπὸ τῆς τελευταίας Πέμπτης ἐνόησεν ὁ περικλεῆς μουσικὸς ὅτι καθὼς ἔβαινον αἱ δοκιμαί θὰ ἦτο εἰς θέσιν ν' ἀναβιασθῇ τὸ μελοδράμα ἐπὶ σκηνῆς τὴν Κυριακὴν. Κατὰ συνείπειαν ἅμα τοῦτο ἐγένετο γνωστὸν, ἤρξαντο αἱ διὰ τὴν παράστασιν προετοιμασίαι. Ἐρᾶνοι μετὰ τῶν Συνεταίρων τῶν διαφόρων ἐν τῷ Θεάτρῳ ἐταιρικῶς κατεχομένων μεγάλων θεωρείων παρευθὺς ἐνηργήθησαν. Τῇ δ' ἐπιούσῃ ἔβλεπέ τις διερχόμενα τὴν πόλιν φορητὰ ἀμαξία κατὰ μέσσην κλάδων δάφνης, ἀνθοκόμους κομίζοντας ἄνθη, διαφόρους τῶν θεωρείων τοῦ θεάτρου συνεταίρους καὶ ἄλλους θαμῶνας τοῦ θεάτρου ἀγοράζοντας μεταξίνους ταινίας, ἀνθοδέσμας, δάφνας, πρασιναδάς κτλ. Ἐδῶ ἡτοιμάζοντο στέφανοι δάφνης καὶ ἁνθῶν, ἐκεῖ ἐχαράσσετο ἐπὶ μεταξίνων καὶ χρυσοθυσάνων ταινιῶν τ' ὄνομα τοῦ μουσουργοῦ καὶ πανταχοῦ τέλος κατ' ἐγένετο, πανταχοῦ παρετῆρει τὸ κίνησις. Ἡ ἄλλη ἡμέρα, ἡ τοῦ Σαββάτου ὡς καὶ ἡ ἐπομένη Κυριακὴ ἀσπράσθησαν εἰς τὴν συσκευὴν τῶν κατὰ τὴν προσηνέστη ἀγορασθέντων ειδῶν. Τὰ σπουδαίοντα ἔργα τῶν ἐτοιμασιῶν ἦσαν ἡ Φιλαρμονικὴ καὶ τὸ Θεάτρον. Ἐνθυμὸν προεχωροῦν ἐπὶ τῇ ἀμαξίᾳ καταφόρτα δάφνης σταθεύοντα πρὸ τῆς Φιλαρμονικῆς καὶ τοῦ Θεάτρου, ὅπου ἡ ἐξουλλίζετο ἡ δάφνη ἡ ἐχρησιμοποιεῖτο ἄλλως πῶς.

Ἡ διακόσμησις τοῦ Θεάτρου.

Ὁ ἀνερχόμενος εἰς τὸ Θεάτρον τῇ ἐσπέρᾳ

τῆς Κυριακῆς ἔμενε κατευχαιστημένος ἐκ τῆς διακοσμῆσεως. Εἰς τὴν διακόσμησιν ἐργάσθη νύκτα καὶ ἡμέραν ὅλον τὸ ὑπηρετικὸν τοῦ Θεάτρου προσωπικόν. Ἐπέτυχε δὲ θαυμασίως, διότι ἐβασίλευεν ἡ καλαισθησία μετὰ τῆς ἀπλότητος, οὐδὲν τὸ περιττόν, οὐδὲν τὸ φορτικῶς πολυτελές, ἀλλὰ τὸ ὑπονατῶν καὶ αἱ πρασιναδες καὶ τὰ ἄνθη καὶ οἱ στέφανοι καὶ τὰ συμπλέγματα ἁνθῶν ἦσαν ὅλα ἐν μέτρῳ. Αἱ χωρίζουσαι τὰ θεωρεῖα παραστάδες ἔφεραν ἀπλῆς ἐξ ἁνθῶν καὶ δάφνης κοσμητικὴν γραμμὴν, ἐπίσης κοσμητικὴ γραμμὴ δάφνης ἐκόσμει τὴν τε ἄνω καὶ τὴν κάτω τῶν ὑπὸ τὰ θεωρεῖα γραμμῶν, ἐν ᾗ τὸ μεταξὺ τῶν δύο τούτων γραμμῶν κενὸν διάστημα ἐκοσμεῖτο καὶ εἰς τοὺς τρεῖς ὁρόφους τῶν θεωρείων ὑπὸ τῆς ἐπιτυχοῦς ἐπιγραφῆς «ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΣΕΜΝΩΜΑ, ΣΠΥΡΟΝ ΣΑΜΑΡΑΝ, ΚΕΡΚΥΡΑΙΟΙ ΓΕΡΑΙΟΥΣΙ» γεγραμμένης διὰ μεγάλων καὶ ἀραιῶν γραμμάτων. Ἐπὶ τῶν γραμμάτων δὲ τούτων ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ μεταξὺ αὐτῶν διαστήματος ἦσαν τοποθετημένα καταλλήλως διάφορα συμπλέγματα καὶ κοσμηματα ἐξ ἁνθῶν καὶ δάφνης. Ἐν τῇ διακοσμῇ εἰς τὴν ἡμέραν ἡ δέουσα ἀναλογία ἁνθῶν, δάφνης, πρασιναδῶν καὶ κοσμημάτων, οὕτως ὥστε τὸ Θεάτρον ὁμοιάζει πρὸς λεπτὴν καὶ ἐλαφρὰν ἀνθοδέσμη. Πρὶν ἰδόμεν τὴν διακόσμησιν, ἐφοβήθημεν μὴ παρουσιασθῇ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας βαρὺς ὄγκος ἁνθῶν δάφνης, στεφάνων καὶ ταινιῶν ἀλλ' ἅμα εἰσῆλθοντες εἰς τὸ Θεάτρον ἐμείναμεν ἐκπληκτοί. Τοῦ λόγου προκειμένου περὶ τῆς διακοσμῆσεως ὀφείλομεν νὰ μνημονεύσωμεν μετ' ἐπαίνου τοῦ διαπρεποῦς καλλιτέχνη Γεωργίου Κάϊτα, ὁστις ἐτρεπάσθη καὶ διηύθυνεν ὅλην τὴν διακόσμησιν τοῦ Θεάτρου μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτοῦ καλλιτεχνίας διατρανωθείσης καὶ ἐν ἄλλοις ἔργοις αὐτοῦ.

Τὰ εἰσιτήρια.

Ἐν συνεννοήτῃ μετὰ τῶν ἀρμοδίων ὁ ἐργολάβος τοῦ Θεάτρου ὥρισε τὴν τιμὴν τῶν εἰσιτηρίων, ὥρισθαι δὲ ἡμέρα πρὸς πώλησιν αὐτῶν ἡ Παρασκευὴ καὶ ὥρα ἡ 12 μ. Ἀπὸ τῆς 11.ης λοιπὸν τῆς Παρασκευῆς ἤρξατο συρρέειν ὁ κόσμος εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ἐργολάβου διὰ τὰς ἐν τῇ πλατεῖᾳ θέσεις σπευδόντες τίς νὰ φθάσῃ πρῶτος, ἵνα μὴ πωληθῶντων τῶν εἰσιτηρίων μείνωσιν ἔξω τοῦ νυμφῶνος καὶ ὁμῶς ἐξ ἀνάγκης καὶ ἐκ τῶν σπευδάντων ἔμειναν πολλοὶ πράγματι ἔξω, διότι κατ' ἡν ὥραν ἠνέφξεν ὁ ἐργολάβος τὸ δωμάτιον, ὅπως πωλῇ τὴν εἰσιτήρια, ὁ συνωστισμὸς ἐκορυφώθη καὶ τότε ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ τοὺς μὲν διασκελίζοντας, τοὺς δὲ ἀπωθύνοντας, τοὺς δὲ ἀγοράζοντας καὶ τοὺς ἄλλους θέλοντας ἀφ' οὗ ἡ γόρᾳσαν, ν' ἀναχωρήσουν καὶ μὴ δυναμένους ὡς ἐκ τοῦ πρὸ αὐτῶν μεγάλου συνωστισμοῦ τοῦ πλήθους. Μετὰ ταῦτα σπουδῇ τὰ εἰσιτήρια καὶ διὰ τὰς 3 ἐσπέρας ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἐπωλήθησαν καὶ ἡ θύρα τοῦ Ἐργολάβου ἐκλείσθη καὶ οὕτω πολλοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπιστρέψουν ἀπρακτοί. Ἀλλ' ὅπῃ ἦτο ἡ ἀγανάκτησις ἐκείνων, αἵτινες, ὡς αἱ μωραὶ παρθέναι, δὲν ἔσπευσαν ν' ἀγοράσωσιν εἰσιτήρια εἶναι ἀπίστευτον ἂν τὸ διηγηθῶμεν. Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας καὶ πενταπλοῦν ἂν ἦτο τὸ Θεάτρον μας καὶ πάλιν δὲν θὰ ἤρκει, τόση ἦτο ἡ ἐπιθυμία νὰ παρευρεθῶσι κατὰ τὰς πρώτας ἐσπέρας, ὥστε 4—5 εἰσιτήρια, ἅτινα ἦν ἐν τῷ ἑαυτοῦ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ κατόχοι αὐτῶν, ἡ γράφειν καὶ πρὸς 20 δραχμὰς ἕκαστον, τῶν δὲ θεωρείων ἡ τιμὴ ἔβαινε μέχρις 80 δραχμῶν καὶ μὲν ἡ πρῶτη παράστασις.

Τὸ Θεάτρον ἀρχίζει τῇ 8.ῃ, ἀπὸ τῆς 7.ῆς ὁμῶς ὥρας ἤρχισε νὰ συναθροίζηται κόσμος περὶ αὐτό, ἀπὸ τῆς 7 1/2 δὲ ἤρξαντο ἐρχόμενοι οἱ κάτοχοι τῶν εἰσιτηρίων κατ' ἀρχὰς μὲν ἀρχαῖοι, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἄλλοι. Ὀλίγον πρὸ

Ἡ ἐκτέλεσις.

της 8.ης ἡ πλατεία ἦτο πλήρης μελαινιμο-
νούντων κυρίων, τὰ δὲ θεωρεῖα ἦσαν κατὰ με-
στα κυριῶν, μόνον τὸ βασιλικὸν θεωρεῖον ἦτο
κενὸν ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὸ ὁ κόσμος ἔστρεφε
τὰ βλέμματα ἵνα περιεργασθῇ τὴν πρὸ αὐτοῦ
τεθειμένην λύραν, ἐφ' ἧς ἦσαν γεγραμμένα τὰ
ὀνόματα τῶν δύο τοῦ μουσουργοῦ μελοδρα-
μάτων «Flora Mirabilis» καὶ «Medge». Ἐκ
τῶν ὑπέρων κατεδείχθη ὅτι ἡ καταβληθεῖσα
φροντίς ἵνα διακοσμηθῇ τὸ θέατρον ἦτο περιτ-
τὴ, διότι θὰ τὸ ἐκόσμουν ἐπαρκῶς τὰ πρόσω-
πα καὶ οἱ ποικίλοι χρωματισμοὶ τῶν πολυτε-
λῶν φορεμάτων τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων
μας. Ἄν ὑπῆρχεν ἀνθοδέσμη ἐκ πραγματικῶν
ἀνθέων, ὑπῆρξε καὶ ἀνθοδέσμη ἐκ καλλονῆς.

Οὕτως· λοιπὸν πλήρως καὶ καταμέστου ὄν-
τος τοῦ θεάτρου ἐμφανίζεται ὁ μέλλων νὰ
διευθύνῃ τὴν ὀρχήστραν διακεκριμένος μελο-
ποιός. Τὴν ἐμφάνισίν του ἐχαιρέτισαν πατα-
γῶδη χειροκροτήματα καὶ φρονητιώδεις ἀλλα-
γαίμοι. Ἄφου ἐκόπασεν ὁ σάλος ἤρξατο ἀμέ-
σως τοῦ μελοδοχῆματος ἡ ἐκτέλεσις.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ μελοδράματος.

Τὸ ὑπὸ τοῦ Σαμάρρα μελοποιηθὲν ποίημα δὲν ἔχει ἱστορικὴν ὑπόθεσιν ἀλλ' ὅλως φανταστικὴν μῦθον, προσφορότατον ἄλλως διὰ τὴν διάταξιν καὶ τὴν ὕλην ὅπως τὴν γόνιμον φαντασίαν τοῦ μουσουργοῦ κεντήσῃ εἰς εὐκατάληπτον ἐρμηνείαν τῆς ἀφηγήσεως διὰ τῆς θείας γλώσσης τῶν ἡχῶν.

Ἐπειτα αὖτε ἡ σιχηρὴ ἐν Σουηδία κατὰ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα. Ὁ Πρίγκηψ Χριστιανὸς Δεσπότης εἶχε μόνην κόρην τὴν Λιδίαν, ἣν ἐσκόπει νὰ νυμφεύσῃ τῷ Βάλδῳ, νέῳ ἱππότην ἐν ὃ Χριστιανὸς ὁρρατὸν παραλαβὼν ἀνέβριψεν ἐν τῷ ἰδίῳ μεγάρῳ. Ἡ Λιδία ὅμως ἀναίσθητος πρὸς τὸν ἔρωτα δὲν ὑπέκυπτεν εἰς τὰς προτροπὰς τοῦ πατρὸς καὶ ἐπεθύμει νὰ τηρήσῃ τὴν ἰδίαν ἐλευθερίαν εἰς δὲ τὸν Βάλδον, τὸν μετὰ τετραετὴ ἀπουσίαν ἐπανακάμψαντα δαφνοστεφῇ ἐκ τοῦ πολέμου καὶ περικαλλέστατον, ὅπως τὴν ἰκετεύσῃ νὰ δεχθῇ τὴν καρδίαν του καὶ τὴν χεῖρα του, ἀπήντησεν ὅτι τότε μόνον ἤθελε συγκατατεθῇ νὰ γείνῃ σύζυγος αὐτοῦ, ὅταν οὗτος δυνηθῇ νὰ μεταβάλῃ τὸν περιβάλλοντα τὴν γῆν κατὰλευκον πέπλον τῆς χιόνης εἰς εὖσμον ἀνθῶνα. Τὴν πρὸς τελείαν ἄρνησιν ἰσοδύναμον ταύτην ἀπάντησιν λαβὼν παρὰ τῆς Λιδίας ὁ ἀτυχὴς Βάλδος ἐτοιμάζετο ἀπελπίς διὰ παντός ν' ἀπέλθῃ, ὅτε ἀπαντᾷ τὸν Κόμητα Ἀδελφιρῶδ, οὗτινος ὁ υἱὸς ἐξ ἀτυχοῦς πρὸς τὴν Λιδίαν ἔρωτος εἶχεν αὐτοκτονήσῃ, ὅστις τῷ λέγει: «Λάβε τὴν ῥάβδον ταύτην, πληξὼν δι' αὐτῆς τὴν χιόνα καὶ αὕτη μεταβληθήσεται εἰς εὖσμον ἀνθῶνα· μάθε ὅμως ὅτι ὅταν θὰ νικήσῃς οὕτω τὴν καρδίαν τῆς Λιδίας, ἡ καρδία σου ἔσεται ἀναίσθητος. Ὑπὸ αὐτὸν τὸν ὅρον δύνασαι νὰ λάβῃς αὐτήν». Ὁ ἔρωτόληπτος Βάλδος λαμβάνει τὴν μαγικὴν ῥάβδον καὶ πραγματοποιεῖ δι' αὐτῆς τὸ προσδοκώμενον θαῦμα, ἡ δὲ Λιδία καταγοητευθεῖσα αἰσθάνεται ἰὸ πρῶτον τοὺς παλμούς τοῦ πρὸς τὸν Βάλδον ἔρωτος. Τότε ὅμως ὁ Βάλδος μεταβάλλει αἰφνιδίως αἰσθημα καὶ ἀντὶ ἔρωτος καταλαμβάνει αὐτὸν ἀηδία διὰ τὴν Λιδίαν ἣν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ ἀπέχεται. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Βάλδου φέρει τὴν Λιδίαν εἰς παραφροσύνην, τὸν δὲ πατέρα αὐτῆς, τὸν λαβόντα γνώσιν τῆς μαγικῆς ῥάβδου καὶ τοῦ ὧροντοῦ αὐτῆς, ἀναγκάζει νὰ προσέλθῃ καὶ ἰκετεύσῃ τὸν Κόμητα Ἀδελφιρῶδ νὰ εὐσπλαγχνισθῇ τὴν κόρην του καὶ τὴν ἀπαλλάξῃ τῆς ἐπ' αὐτῇ βαρυνούσης ἀρεῆς παρ' αὐτοῦ δὲ μανθάνει ὅτι ἡ ἀτυχωρῆθῃ αὐτὴ διὰ τὴν ἔνεκα αὐτῆς αὐτοκτονίαν τοῦ υἱοῦ που ἔστιν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ αὐτοκτονήσαντος φυῶσι ῥόδα. Σπεύδουσι λοιπὸν τότε πάντες πρὸς τὸν τάφον τοῦ νέου Ἀδελφιρῶδ καὶ μετὰ τινὰς παρακλήσεις παρατηροῦσιν ὅτι αἰφνιδίως φύονται ἐπὶ τοῦ τάφου τὰ ῥόδα. Λύονται οὕτω τὰ μάγια καὶ τελοῦνται τοῦ εὐτυχοῦς ζεύγους οἱ γάμοι.

Τολμηρὰν ὑπολαμβάνομεν πᾶσαν περὶ τῆς ἁ-
ξίας τοῦ μελοδράματος τοῦτου κρίσιν μας, ἀφ' οὗ
ὁ εὐτυχὴς συνθέτης θριαμβευτικῶς καὶ ἐνδόξως
διῆλθε πλεόντων Ἑρακλείων πυλῶν τῆς Εὐρω-
παϊκῆς ἐπικρίσεως, ἀφ' οὗ καὶ τῶν ἐπικριτῶν οἱ
ἄριστοι μετ' ἐπαινῶν καὶ ἐνθουσιασμῶ προση-
γόρευσαν τὸν Κεραυροῦτον κύκνον.

Τὸ ἀριστοῦργημα τοῦτο τῆς ἐπινοίας τοῦ νεα-
ροῦ μουσουργοῦ διακρίνει ἰδίᾳ ὕψιστη ἔμπνευσις
νέας ὅλως μελωδίας, σύνθεσις δὲ ζωηρὰ κατα-
γοητεύουσα τὸν ἀκροώμενον. Ὁ Ἕλληन καλλι-
τέχνης ἀναδεικνύεται κάτοχος τῆς ἐντέχνου συν-
θέσεως χρώμενος ἐπιτυχῶς τοῖς τε ἐνοργάνοις
καὶ φωνητικοῖς μέτοις. Ἡ «Flora» εἶναι παθη-
τικωτάτη σύνθεσις εἰς τὰς ἐρωτικὰς μονωδίας
καὶ διωδίας, ὑπερτάτη δὲ τελειότης εἰς τὰ con-
certata ἀπερ τὴν ἡδυτέραν τῇ ἀκοῇ παρέχου-
σι τέροβιν.

Ἡ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ἡμετέρου θεάτρου πα-
ράστασις ὑπερέβη ἀπάντων τὰς προσδοκίας, διό-
τι πᾶντες ἠγωνίσθησαν ὑπὲρ τῆς τελείας ἐπιτυ-
χείας, νέον δὲ στέφανον δαφνης καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαι-
ρίᾳ ταύτῃ ἐδρέψατο ὁ διαπρεπὴς μουσουργὸς ἀ-
ναδειχθεὶς καὶ ἄριστος ἐν τῇ διεθνυνεῖ καὶ κα-
τορθώσας νέαν ζωὴν νὰ δώσῃ διὰ τοῦ γόητρου
τῆς φήμης του καὶ τῆς μαγικῆς του ῥάβδου εἰς
τὴν ὀρχήστραν τοῦ ἡμετέρου θεάτρου, ἥτις τὴν
φορὰν ταύτην κατεγούητευσεν δι' ἐκτελέσεως παν-
τὸς ἐπαίνου ἀνωτέρας. Καὶ ὁ χορὸς, ὁ τίως ἀ-
κατάριστος, ὁ κουράζων πολλὰκις διὰ παρτο-
λογίαν, ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ γόητος τούτου, ἐφι-
λοτιμήθη καὶ συνετέλεσεν ἀποτελεσματικῶς εἰς
τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὅλου.

Τὰ πρωταγωνιστοῦντα πρόσωπα διέπρεψαν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν, τὸν ἔπαινον καὶ θαυμασμόν διεγείροντα. Ἡ καλλιθέαδος καὶ χαρίεσσα Bevilacqua διεκρίθη τόσῳ ἐπὶ ἄσματι ὅσῳ ἐπὶ τέχνῃ, κάτοχος δ' οὕσα ὅλων τῶν ἀπαραιτήτων προσόντων πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς δυσκόλου ταύτης συνθέσεως τοῦ Σαμάρα μεθ' ἱκανότητος σπανίας τὴν Lidia ὑπεκρίθη, ἀναδείχθεισα κάτοχος τῶν αἰσθημάτων τῆς πρωταγωνιστρίας τοῦ μελοδράματος, ταύτης δὲ ἐφάρμιλλοι ὑπῆρξαν καὶ ὁ ὑψίφωνος De Castillo, ὁ βαρύφωνος Bonfanti καὶ ὁ βαθύφωνος Nicolini.

Τὸ ὅλον ἔργον ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀφῆρπασε τὸν ἐν-
θουσιασμόν τοῦ ἀρχαρχιερίου, ἕκαστον δὲ μέρος
αὐτοῦ προὐκάλει αὐθαρμήτως ζωηρὰς καὶ παρα-
ταταμέναις χειροκροτήσεσι.

Ἦρσαν, χειροκροτήθη καὶ ἐπανελήφθη τὸ Intermezzo τῆς Β'. πράξεως, τὸ Preludio τῆς Γ', ἡ καλλιτεχνικωνάτη ἐρωτικὴ διωδία καὶ τὸ ἄσμα τῆς Lidia ἐν τῇ τελευταίᾳ πράξει, πᾶσα δὲ φράσις, πᾶς τόνος ἀπερίγραπτον ἐνθουσιασμόν διήγειρεν, ὁ δὲ εὐτυχὴς συνθέτης ἐγένετο τὸ εἶδωλον τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ, τῶν ἐνθουσιωδῶς καὶ συγκεκνημένως ἀνυψηρμούνταν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τὸν φαεινὸν αὐτοῦ ἀστέρα τοῦ ὠραίου τῆς Κροκύας ὁρίζοντος.

Τὰ κατὰ τὴν παράστασιν.

Τὰ χειροκροτήματα τὰ συνοδεύσαντα ὅλα τὰ ἑρμηνεύματα τοῦ μελοδράματος μέρη εἶναι περιττὸν νὰ μνημονεύσωμεν, διότι ὠχρίῳσι πρὸ τῆς φρενητιώδους ἐπιδοκιμασίας ἥτις ἐπηκολούθει τὸ πέρας ἐκάστης πράξεως. Ἄμα ἐκαστὴ πράξις ἐπερατοῦτο, τὸ θέατρον ἐγένετο ἀνάστατον, ἀπὸ τῆς πλατείας, ἀπὸ τῶν οἰκογενειακῶν θεωρῶν, ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐταιρικῶν θεωρῶν χειροκροτήματα καὶ ἀλλαγμὸς διαρκῆς καὶ μέχρι οὐρανοῦ ἐξικνούμενος ἐπὶ ἡμῖταιν δι' ἐκαστὴν πράξιν ὥραν, ἐκυριάρχει τοῦ Θεάτρου. Ἀνὴρ δὲ, δάφναι, στέφανοι, ἀνθοδέσμαι, μεταξῶνται καὶ πολύχρωμοι ταινίαι, ποιήματα καὶ ἀκροστιχίδες ἐκάλυπτον τοῦ Θεάτρου τὴν ἀτμοσφαῖραν. Φρενῆρες τὸ κοινὸν ἔχειροκροτεῖ καὶ ἠλλάλαζε, κυρίαι οὐ καὶ θεοποιῶδες, προσβύται καὶ ἐπίσταιοι κύριοι ἐγχωρίζονται καὶ ξένοι τοῦ Θεάτρου θαμῶνες, ἐκαστοὶ συμμετέσχον εἰς τὴν πανηγυρικὴν, τὴν σεσητισμένη ταύτην ἐπιδοκιμασίαν ἥτις καὶ κατέταξεν οὓς δύο πρώτας ἐπτάρας συνώδευσεν ὅλας τὰς πράξεις τοῦ μελοδράματος. Ἄν εἴπωμεν ὅτι κατὰ τὴν πρώτην παράστασιν ὁ διακεκριμένος συνθέτης προσεκληθὲν εἰκοσάκις ἐπὶ σκηνῆς ἵσως ὑστεροῦμεν τῆς ἀληθείας. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ κοινοῦ ἀντιληφθέντος ἰδίῳις ὥστ' ὅτι τῶν ἀρε-

τῶν τοῦ μελοδράματος καὶ τῆς ὑπερόχου ἰκανότητος τοῦ συνθέτου εἶναι ἀπερίγραπτος, ὡς ἐπίσης ἀδύνατον εἶναι νὰ δώσῃ τις ἀμυδρὰν ἰδέαν τοῦ βαθμοῦ εἰς ὃν ἐφθασαν τὰ χειροκροτήματα καὶ οἱ ἀλλաλαγμοί, ὡγρὸν δὲ πρὸ τῆς πραγματικότητος μᾶς φαίνεται καὶ τὸ ὁμηρικὸν ἔκκεῖνο,

ὥς δ' ὅτε χεῖμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι
 ῥέοντες
 πρὸς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ
 κρουῶν ἐκ μεγάλων, κοίλῃς ἔντοσθε χαράδρης
 πτῶν δέ τε τηλόσε δαῦπον ἐν οὐρεσιν ἔκλυε
 [ποιμὴν
 ὥς τῶν . . . γένετο ἰαχή , . . . »

Τὰ μετὰ τὸ τέλος τῆς πρώτης
παραστάσεως.

Ἄμα τῷ πέρατι τῆς παραστάσεως ὁ ἐξελθὼν κόσμος εὗρεν ἐκτὸς τοῦ Θεάτρου πλῆθος λαοῦ συνωστιζόμενον πρὸ τῆς ἐξόδου ἵνα ἴδῃ καὶ ἐπευφημήσῃ καὶ αὐτὸς τὸν διαπρεπεῖ συμπολίτην του. Πρὸ τῆς ἐξόδου τοῦ Θεάτρου περιέμενεν ἄμαξα ὅλη διὰ πέπλου ἀνθέων κεκαλυμμένη καὶ παρασκευασθεῖσα οὕτως μεγαλοπρεπῶς ὑπὸ συνεταίρων τῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρίας. Ἡ ἱκανῶς εὐρεῖα τοῦ Θεάτρου Πλατεία ἦτο πλήρης, πλήρεις ἦσαν καὶ αἱ πρὸς αὐτὴν ἄγουσαι ὁδοί. Πρὸ τῆς ἀμάξης ἐτοποθετήθη ἡ μουσικὴ τῆς Φιλαρμονικῆς. Ἄμα ἐπεφάνη ἐπὶ τῆς θύρας ὁ διαπρεπὴς καλλιτέχνης φρενητιῶδεις ἐπευφημίαι καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα ἐχαίρετisan τὴν ἐμφάνισίν του, ἅμα δ' ἐπέβη τῆς ἀμάξης βεγγαλικά πολύχρωμα ἐφώτισαν τὴν πλατεῖαν καὶ τὰς παρ' αὐτὴν ὁδοὺς, οἱ ἵπποι τῆς ἀμάξης ἀφρηθήσαν, ἡ μουσικὴ ἤρξατο παινίζουσα καὶ ἅμαξα καὶ ἐπιβάται ἐγένοντο ἀνάρπαστοι ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὅστις ἐν θριάμβῳ, ἐν ἀλλαλαγμοῖς, ἐν ἐπευφημίαις ἔφερε διὰ τῆς Πλατείας, ἣτις ἐκτάκτως ἐφωταγωγῆθη, τὸ δαφνοστεφὴ μουσουργὸν εἰς τὸ Κατάστημα τῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρίας, ὅπου ὑπεδέχθη αὐτὸν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑταιρίας καὶ παρετέθησαν ἀναψυκτικά. Τὸ πλῆθος ἔμεινε συνηγμένον ὑπὸ τὸ Κατάστημα ἐπευφημοῦν καὶ ἀλλαλάζον μέχρις ὅτου ὁ Σαμάρης προβάς εἰς τὸ παρῳρυον εἶπεν αὐτοῖς τὰς ἐξῆς ὀλίγας λέξεις· «Κύριοι, εὐχαριστῶ Ὑμᾶς διὰ τὴν ὑποδοχὴν ἣν μοῦ κάμνετε καὶ θὰ Σᾶς εἶμαι διὰ βίου ἐγνώμων». Μετὰ παρατεταμένης καὶ φρενητιῶδεις ἐπευφημίας, συνοδευσάσας τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις, τὸ πλῆθος διελύθη.

Μετ' ὀλίγον ὁ διαπρεπὴς μουσικὸς χαιρετί-
σας τοὺς συνεταιροὺς τῆς Φιλαρμονικῆς Ἑ-
ταιρίας καὶ ἐπιβάς ἀμάξης μετέβη καθ' ὥραν
1 μετὰ τὸ μεσονύκτιον, παρὰ τῷ κ. Δημάρ-
χω ὅστις παρέθηκε πρὸς τιμὴν αὐτοῦ μεγαλο-
πρεπὲς δαῖπνον εἰς ὃ καὶ διάφοροι ἄλλοι ἐπίση-
μοι προστεκλήθησαν.

Τὴν ἐπιτυχῇ εἰκόνα τοῦ Σαμάρᾳ μας ἦτις κοσμεῖ σήμερον τὸ ἔκτακτον φύλλον μας ὀφείλομεν εἰς τὴν δεξιὰν γραφίδα τοῦ νεαροῦ καλλιτέχνη καὶ συμπολίτου μας κ. Μάρκου Πιέρρη εἰς ὃν καὶ δημοσίᾳ ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας μας.

Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν πρὸς γυνῶσιν
ἀπάντων περισπούδαστον ἄρθρον τῆς ἐν
Ἀθήναις ἐκδιδόμενης «Ἐφημερίδος» ἀ-
φορῶν τὸν ἔξοχον συμπολίτην μας.

« Ἡ Κέρκυρα ἑορτάζει ἐπιζήλον ἑορτήν. Ὑπο-
δέχεται ἐπανακάμπτων ἐκ τῆς Ἑσπερίας ἐν τῶν
τέκνων αὐτῆς, ἐστεμμένον διὰ τοῦ ἀφρίτου στε-
φάνου, ὃν δὲν πλέκουσιν αἱ χεῖρες τῆς ἀνθρωπι-
νης ματαιιότητος, ἀλλ' οἱ ἀμβρόσιοι δάκτυλοι
τῶν Μουσῶν. Ἐν τῇ αὐτῇ γῶγᾳ ὁ θεὸς ᾄδῳδός
φοιτᾷ τὸν Ἀλκίνοον προσέχοντα εἰς τοὺς
Φαίακας τὸν πολυπαγκρῆτον ἀνακτὰ τῆς Ἰθάκης.
Ἡ Ἄθηνα γὰρ ἐν ἐνὶ πόλει καλῶς καὶ τῶν
ὤμων τοῦ θεοῦ χάριν, καὶ ἐμαγαλῶν τὸ ἀνα-
στῆναι τοῦ θεοῦ καὶ καταβῆναι τοὺς Φαίακας
ἀγαπητὸς καὶ ἐξελθὼν θριαμβεῦσαν τοῦ ἀγῶνος εἰς
ὃν ἐμελλον νᾶ τὸν ὑποβάλλωσι. Οἱ νεώτεροι
Φαίακες δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην ὁδηγῶν ὅπως πα-
ρουσιάζωσι καὶ συστήσωσιν εἰς τὴν εὐνοίαν αὐ-
τῶν τοὺς κεχαριτωμένους ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς πολ-
λῶ μᾶλλον ὅτε οἱ οὕτω διακριθέντες εἶδον κατὰ
πρῶτον τὸ φῶς ἐν τῇ μαγευτικῇ των νήσῳ. Ὁ

Ὁμηρος λέγει περὶ τῶν κατοίκων τῆς ποιητικῆς Σχερίας ὅτι εἶχον τὸ προνόμιον νὰ βλέπωσι τοὺς θεοὺς κατερχομένους ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ νὰ συνευθυμῶνται μετ' ἐκείνων. Καὶ οἱ κάτοικοι τῆς οὐχ ἡττον ποιητικῆς Κερκύρας, πλείοντον καὶ ἐγκαρδιώτερον τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἀπολαύουσι τῆς χάριτος τοῦ νὰ ἀντιλαμβάνονται καὶ νὰ τιμῶσι τὸ πνεῦμα ἐν τῇ θειοτέρᾳ ἐκδηλώσει αὐτοῦ, τῇ καλλιτεχνικῇ. Τὸ μουσικὸν αἶσθημα ἡμᾶς ἐν Κερκύρᾳ. Ἡ Ἀρμονία, ἥτις φυγαδεύεται καὶ αὐτὴ μετὰ τῶν ἄλλων θεῶν τῆς πρωτογενεὺς κοιτίδος, βασιλεύει ἐκτοτε εἰς ξένας χώρας καὶ ἀποδίδει ἐν αὐταῖς τοὺς ὑψίστους καὶ τελειοτάτους καρπούς, ἡ Ἀρμονία δὲν ὁμιλεῖ παγερὰν ἢ ἀκατάληπτον γλώσσαν πρὸς τοὺς Κερκυραίους. Αἰσθάνονται τὴν γλώσσαν τῆς ἀπὸ βάθους καρδίας, οὐδ' ἐπιτηδεύονται ὅτι ἐννοοῦσιν αὐτήν, ἐξ ἐθιμοτυπίας. Τὸ μικρὸν τῶν θεῶν ἐν ᾧ ἐκτελούνται κατ' ἔτος μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς εὐσυνειδησίας τὰ πεφημισμένα καὶ δημῶδη μελοδράματα τῆς ἰταλικῆς, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, Σχολῆς περιέπουσιν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ. Ἡμῶς ἀλλοτε παρ' αὐτοῖς ἡ περίπυστος Ἀκαδημία τοῦ Γυλιφοῦδ' ἀμφιβάλλω ἂν διατηρηθῇ ζωηρὰ ἐπὶ τῇ ἀνάμνησιν αὐτῆς, καὶ ἂν εὐρίσκωνται ἄνθρωποι θρηνοῦντες ὡς σχηματίσαν μέγα κενὸν τὴν ἐκλείψιν αὐτῆς. Ἀλλ' ἂν ποτε ἡ Φιλαρμονικὴ ἐταιρεία, ἡ εὐρύθμως αὐτόθι λειτουργοῦσα, ἐνεκα λόγων οἰωνόητοτε ἐκλείψῃ, οἱ Κερκυραῖοι θὰ ἤγον βαρὺ τὸ πένθος ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἀπωλείᾳ, καὶ οὐδὲν ἄλλο δῶρον θὰ ἤρκει ὅπως πληρώσῃ παρ' αὐτοῖς τὸ δυσπλήρωτον κενόν. Ὡς περιβάλλονται κυκλῶ ὑπὸ τῆς ἀρμονικωτέρας φύσεως καὶ παρίστανται ἡμέρας καὶ νυκτὸς θεαταὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς συμφωνίας ἣν ἀποτελοῦσι ἀσυστάτοι ἐλαῖωνες, χιονοσκεπεῖς κορυφαί, κυανὰ πειλαγή, ἐξαστράπτοντες κύλποι, ἐρυθρόχροες βράχοι, σύμφυτοι ἀκταὶ καὶ ἡ αὖρα τῆς θαλάσσης καὶ ὁ ἀήρ ὁ ἀπὸ τῶν κήπων, οὕτως ἐν ταῖς ψυχαῖς αἰσθάνονται ἀταύτως ὑπὲρ πάντα κυριαρχοῦν, ἐν αἰσθηματικῷ μουσικῷ.

Καὶ ἂν ἤκουον τὸν ποιητὴν ἐνθουσιωδῶς ἀνακρίζοντα «ὅτι δὲν εἶναι ὠραῖον, ἐκεῖνο δὲν εἶε χρήσιμον», θὰ καθίσταντο ἡ πιστὴ ἡχώ τῆς ἐνθουσιώδους ἀνακραγιῆς του. Ἄν ὑπάρχωσιν οἱ παρ' αὐτοῖς οἱ διαφρασητοῦντες τὴν σημασίαν ἢ τὴν δύναμιν πολιτικῆς τινος δημηγορίας, ἀμφιβάλλω ἂν ζῶσι παρ' αὐτοῖς οἱ θεωροῦντες ἀσήμαντον καὶ ἀνίσχυρον πρᾶγμα ὠραῖον τινὰ σονάταν. Καὶ ἐπὶ πλέον ἀμφιβάλλω ἂν οἱ Κερκυραῖοι καυχῶνται διότι ἔσχον συμπολίτην τὸν Καποδίστριαν ὡς καυχῶνται ὅτι ὑπῆρξαν συμπολίται τοῦ Μαντζάρου. Ἀλλ' οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν τρέφω, ὅτι διατρανοῦσιν ἤδη θερμότατα πρὸς τὸν νέον Σαμάραν τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὰς συμπαιθείας, τὴν ἀγάπην καὶ τὸν θαυμασμόν των, τρέφοντες τὴν γλυκεῖαν καὶ ὑπερήφανον συναίσθησιν ὅτι δὲν ἐπανεῖδε τὴν γενέθλιον, φέρων ὡς ἐφ' ὅσον δόξαν διπλωμάτου, ἐπιστήμονος, τραπεζίτου, ἀλλ' ἐπιδεικνύων τὰς ἀφθίτους δάφνας τὰς ἐκ καλλιτεχνικῶν θριάμβων καὶ μετέχων ἐπιζητᾶ διπλώματα τὴν μελοποίησιν τῆς «Φλώρας Μιράμπιλης» καὶ τῆς «Μεδζέ».

Καλλιτέχνης. Φαντάζομαι ὅτι οἱ φιλόμολποι Κερκυραῖοι ἐπιδεικνύουσι πρὸς ἀλλήλους τὸν νέην ὑποψιθυρίζοντες τὸν ἐκστατικὸν στίχον τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ περὶ Παλεστρίνα:

Ni peintre ni sculpteur ! il fut musicien.

Ἐν μέσῳ τῆς παρ' ἡμῖν ἀδιαφορίας ἡ σκαλιότης μεθ' ὧν παρεχόμεθα ὁσφαιρόμενοι ἢ ἀπορίπτοντες τὰ ἄνθη τοῦ πνεύματος, — καὶ δὲν τὸ λέγω πρὸς ὑβριν ἀλλὰ πρὸς πίστωσιν θλιβεράς ἀληθείας — μέχρις οὐ ἀνατείνουσιν εὐδαιμονοῦνται ἡμέραι — τιμὴ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἐν ᾧ ὁ καλλιτέχνης δύναται νὰ παραστῇ ἀνευρυθίστως, καὶ ἐν συνειδήσει νὰ ἐκτιμηθῇ, οὐδ' ὑπὸ μωροῦ θανατοῦ περιτοχούμενος, ὡς ἂν προέβλεπεν εἰς μέσον ἀγῶνι οὐδ' ὑπὸ βαρβαρῶν καταφρονήσεως ἀπαχρηστεύμενος. Δὲν δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω ὅτι τὸν τόπον τοῦτον ἀναγνωρίζει τις ἐξ ὅλου τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου ἐν μόνῃ τῇ Κερκύρᾳ· ἀλλὰ βεβαίως ἡ νῆσος ἐν τῇ ὁ θεὸς Δημόδοκος ψάλλων «ὅσσ' ἔρξαν» ἐπαθόν τε, καὶ ὅσσ' ἐμύγησαν Ἀχαιοὶ» συνεκίνει ἐκ βάθρων τὰς καρδίας, εἶνε καὶ νῦν τὸ ἀσφαλέστερον καταφύγιον ἐν ᾧ δύναται ὁ καλλιτέχνης νὰ εὕρῃ ἄξιον

στάδιον ἐνεργείας· βεβαίως δ' αἱ Ἀθῆναι ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην δὲν εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ κυρίως εἰπεῖν οὐδ' ἐν τῇ Κερκύρᾳ, πολλῶν δὲ μᾶλλον οὐδ' ἐν ταῖς Ἀθήναις, δύναται τις νὰ ἴδῃ πραγματοποιούμενον τὸ καλλιτεχνικὸν αὐτοῦ ὄνειρον, ὅσα ἐφόδια καὶ ἂν φέρῃ πρὸς τοῦτο. Τὸ λόγιον «οὐδεὶς προφήτης ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι» ἐφαρμόζεται πληρέστατα παρ' ἡμῖν, διὰ τοὺς ἱεροφάντας τῆς τέχνης, ὄντα οὐ καὶ τὸς ἄσχετα πρὸς ἐκείνους δι' οὓς ἐπλάσθη τὸ λόγιον. Τρέφετε ἐν ὑμῖν τὸν ἔρωτα τῆς τέχνης; σὰς καίει τὸ πῦρ τοῦ ἰδανικοῦ; ἄγιος ἔρως, θεσπέσιον πῦρ. Ἀλλὰ θέλετε νὰ ζωपुरήσετε τὸ ἐν ὑμῖν πῦρ, νὰ πτερώσετε εἰς γενναίας πτήσεις τὸν ἐν ὑμῖν ἔρωτα; Μὴ μένετε εἰς τὴν πατρίδα σας, ἐξέλθετε τῆς Ἑλλάδος. Ὑπάγετε εἰς τὴν Εὐρώπην, κύριοί μου, εἰς τὴν Εὐρώπην! Σὰς τὸ συμβουλευόμεν μετ' ἧς ἐπιμονῆς ὁ Δανὸς ἦρως ἐπανελάμβανεν εἰς τὴν Ὀφελίαν: «Ὑπάγετε εἰς μοναστήριον! Ἐν ἐνὶ λόγῳ μιμήθητε τὸν Σαμάραν.

Τὸν ἐνθυμούμαι ἐν Ἀθήναις· μόλις παρῆλθον ἐκτοτε ἐξ ὁμοῦ ἔτη. Μικρὸς τὸ ἀνάστημα, — πιστεύομεν ὅτι ἐκτοτε ἐμεγαλύνθη καὶ ἐκεῖνο ἀναλόγως τοῦ ἡθικοῦ τοῦ ἀναστήματος. — νεαρῶτατος τὴν ἡλικίαν, καλὸς ὡς Βάθλος, με πρόσωπον σχεδὸν παιδικόν, καὶ δύο μεγάλους ὀφθαλμούς, οἵτινες ἐφάνιντο κυριαρχοῦντες τοῦ προσώπου καὶ παρέχοντες εἰς αὐτὸ ἀσυνήθη ζῶν, με μέτωπον εὐρὺ καὶ ἀποστήθιον. Εὐρισκόμενος ἐν ὁμίλῳ φίλων ὡς αὐτὸς νεαρῶν καὶ ἐνθουσιῶντων διὰ τὴν καλλιτεχνίαν, διὰ τὴν φιλολογίαν διὰ τὴν ποίησιν, ἐξέφραζε διάπυρον τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν μουσικὴν, καὶ ἐνίοτε ἐξέφραζε πόθους καὶ σχέδια, ἅτινα κατεῖχον τὰς σκέψεις του καὶ δὲν τὸν ἄφηνον νὰ κοιμηθῇ· πόθους καὶ σχέδια, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ πολλοὶ δὲν ἐδίδον ἴσως καὶ μέγαλην σημασίαν, θεωροῦντες αὐτὰ ὡς τολημῶν ὄνειρα ἐκ τῶν κατακλυζόντων τὸν ἐγκέφαλον καὶ διαφευγόντων τὸ ἔρκος τῶν ὁδόντων παντός θεραπείας τὴν μουσικὴν καὶ τὴν καλλιτεχνίαν ἐν Ἑλλάδι· ὅτε δὲ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐν τῇ ὁποίᾳ εὐρίσκατο διέκρινε κανὲν κλειδοκυμβαλον καὶ ὁ Σαμάρας κατελάμβανε πάντοτε τὸ κλειδοκυμβαλον, καὶ οἱ δάκτυλοί του περιέτρεχον ὡς πτερωτοὶ τὴν κλίμακα τῶν πλήκτρων. Καὶ ἄλλοτε μὲν ἐξετέλει μετὰ τῆς ἐμφύτου αὐτῷ γνώσεως τεμάχια γνωστῶν ἢ ἀγνωστων ἔργων, ἄλλοτε δ' ἀνέδιδεν ἀπὸ τῶν λευκῶν πλήκτρων ἀρμονικοῦς, ἀλλ' ἀμόρφους ἔτι, ἀλλὰ δυσδιακρίτους τόνους, ὡς ἂν ἐνεπιστεύετο ἐπ' αὐτῶν τὰς σκέψεις του, ὡς ἂν προσωινίζετο δι' ἐκείνων τὰς μελωδίας ἀρμονίας, αἵτινες τότε συγκεχυμένως ἀνεκινούντο εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του. Ἀλλ' ὅτι καὶ ἂν ἐκινῶν, ἀλλ' ὅσα δὲποτε σημεία καὶ ἂν ἐπεδείκνυν ὑπερόχου φύσεως, ὁ Σαμάρας οὐτε ἠδύνατο νὰ ἐκτιμηθῇ βαθυτέρον ἐνταῦθα, οὐτε καὶ γενναϊότερόν τι νὰ δημιουργήσῃ ἐν μέσῳ ἡμῶν. Διεκρίθη ἐν τῷ ἡμέτερῳ πενιχρῷ Ὁδῆῳ ὡς εἰς ἐκ τῶν μᾶλλον εὐελπίδων μαθητῶν αὐτοῦ. Παρέστη ἐν συναυλίαις ἐνώπιον τοῦ ἀθηναικοῦ κοινῷ ὡς δεξιότατος κλειδοκυμβαλιστής. Αἱ ἐφημερίδες δὲν ἔλειψαν νὰ ἀναγράψωσι τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ μικροῦ Σαμάρᾳ· τινὲς μάλιστα καὶ προσεφθέταν εὐρὺ μέλλον εἰς τὸν νεαρῶτατον μουσουργόν, ὅστις σὺν τοῖς ἄλλοις εἶχεν ἐπιχειρήσει νὰ γράψῃ καὶ μικρὸν τι μελοδράμα ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τινος μουσικοδιδασκάλου ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν. Ἀλλὰ μετ' ὅλον τὸ μελοδραμὰ του, μετὰ τὰς συναυλίας τῶν ὁδῶν, καὶ μετ' ὅλους τοὺς ἐπαίνους τῶν ἐφημερίδων, ἂν ἡ τύχη ἢ ἄλλος τις λόγος ἠνάγκαζον αὐτὸν νὰ καθηλωθῇ ἐπὶ τοῦ σептῶ τῆς Ἀττικῆς ἐδάφους, θὰ συνεμερίζετο τὴν τύχην, οὐδὲ θὰ ὑπερέβαλλε τὴν φήμην πάντων τῶν ἐν τῇ τέχνῃ συναδελφόνων αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους γνωρίζομεν καὶ μᾶς γνωρίζουσι. Θὰ διεκρίνετο ἐν τῇ ἀξιολόγῳ χορείᾳ τῶν παρ' ἡμῖν ἐγκατεστημένων μουσικοδιδασκάλων, θὰ ἐπεζητεῖτο ὡς διδάσκαλος τοῦ πιάνου, θὰ εἶχε πολλὰς ἢ ὀλίγας παραδόσεις, θὰ ἐκτελέσειεν ὁρισμένους εἰς τὰς συναυλίας τοῦ ὁδῆου, θὰ οὐτε ἔτι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καμνίαν ἐπὶ ὁδῶν κένενα βαλισμὸν θὰ ἐτόνιζε καὶ κένεν ποιήματα, καὶ ἐνίοτε θὰ ἐτύπωνε καὶ καμνίαν σύνθεσιν τοῦ ἐν Μιλάνῳ ἢ ἐν Νεαπόλει, τιτλοφορῶν ἰταλιετὴ ἢ γαλλιστὴ, καὶ ἄριων εἰς τὴν δεινὰ ἀξίεραστον δεσποινίδα. Δὲν θὰ ἤρχετο εἰς ἄμεσον συνάφειαν μετὰ τῆς θείας καὶ μεγάλης τέχνης,

ἥτις ὡς ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου ἐν τῷ Λούβρῳ, μόνον ἐν Εὐρώπῃ εἶνε δρατὴ. Δὲν θὰ διευκρινίζε καὶ δὲν θὰ συνελάμβανε τὰ δυσδιάκριτα καὶ ἀσύλληπτα σχήματα, ἅτινα ὡς χρυσόπτεροι ψυχαί, ἐπετερυγίζον περὶ αὐτόν. Δὲν θὰ ἤκουεν ὡς ὁ φιλόσοφος τὴν ἀρμονίαν τῶν οὐρανίων σφαιρῶν. Δὲν θὰ ἐμάνθανε νὰ πλῆρῃ ὡς πεπειραμένος κολυμβητῆς ἐπὶ τῶν βαθέων ὑδάτων τῆς νεωτέρας μουσικῆς. Δὲν θὰ ἐμαθήτευε παρὰ τῷ Δελίῳ, δὲν θὰ ἐνεπνέετο τὴν «Φλώραν Μιράμπιλης», δὲν θὰ ἐγράφε τὴν «Μεδζέ», δὲν θὰ προσηγορεύετο μαέστρος ἐν τῷ Μιλάνῳ, δὲν θὰ ἐθριάμβευεν ἐν Ρώμῃ. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ δὲν θὰ ἐπροφέρομεν μετ' ἐγκαυχήσεως, ἡ Κέρκυρα δὲν θὰ τὸν ὑπεδέχετο χαρμοσύνης, καὶ οἱ τηλεγραφηταὶ δὲν θὰ ἐλάμβανον τὸν κόπον νὰ μᾶς μεταδώσωσι τὸ ἄγγελμα τῆς ἀφίξεώς του αὐτοῖς. Θὰ διέμεναν ἐν μέσῳ ἡμῶν ὡς ὁ συγγραφεὺς ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποῖου, ἐν νῆα ἡλικίᾳ ἀποθανόντος, λέγει πού ὁ Γάλλος Ρισπαῖν ὅτι ἦτο ὡς θεός, ὅστις δὲν ἐπρόφθασε νὰ δημιουργήσῃ τὸν κόσμον τὸν ὁποῖον ἔφερεν ἐν ἑαυτῷ».

Ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀγγελίας περὶ τῆς εἰς Κέρκυραν ἀφίξεως αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ προσδοκίᾳ τῶν ἀγγελμάτων ἅτινα θὰ κατὰστέλλωσι καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐν Ἀθήναις κοινωνοὺς τῆς «Φλώρας Μιράμπιλης» καὶ τῆς ἐν τῷ θεάτρῳ ἐμφανίσεως τοῦ νέου διδασκάλου, ἐχρᾶξα τὰς ἡμετέρας γραμμάς, ἀνεπνεύστῃ, ἀλλ' ὁφειλόμενον χαιρετισμὸν εἰς Ἑλληνα καλλιτέχνην, οὐτινος ἡ φήμη ἐπεξετάθη πέραν τῶν στενῶν ὁρίων ἐν οἷς συνήθως διακινῶνται ἐν ἀνταρκτικῇ οἱ παρ' ἡμῖν ἐπιφανεῖς. Ἀλλὰ πρὶν ἢ παραδώσω τὸ ἄρθρον εἰς τὸν στοιχειοθέτην, ζωηρὰς τις πόθος γεννᾶται ἐν ἐμοί, τὸν ὁποῖον τολμῶ νὰ διεκμηνεύσω ἐνταῦθα, ἐκ μόνης τῆς συναίσθησεως ὅτι διεκμηνεύω τὴν γνώμην παντός ἀληθοῦς φιλομούσου. Διευθύνοντα ἰδὼν τὸν Σαμάραν αὐτοπρασώπως ἐπισθύνοντα τὴν πράξασιν τῆς «Φλώρας Μιράμπιλης» καὶ ἐνταῦθα, ὡς ἐν Κερκύρᾳ. Ἐπόθουν νὰ ἀπολαύσω τοιαύτης ἐρατεινῆς ἐσπείρας ἐν τῷ Νέῳ Θεάτρῳ. Πρὶν ἢ ἀναβιώσῃ καὶ παρ' ἡμῖν ἡ θεία τέχνη τοῦ Ὀρφείου καὶ πρὶν ἢ εὐμοιρῶμεν Ἑλλήνων μουσικῶν ἐπὶ ἑλληνικῶν θεμάτων ἑλληνοπρεπεῖς ἐκχρόντων ἀρμονίας — ὄνειρον ὅπερ θὰ μένη ἀνεκτέλεστον ἐπὶ γενεᾷς γενεῶν — ἂς ἀπολαύσωμεν, ἐν μιᾷ ἐσπέρᾳ καὶ ἐν μαγικῇ ὀπτασίᾳ εἰκόνας, ἥτις θὰ διανοῖξῃ ἐνώπιον ἡμῶν ἐπὶ βραχὺ τὰς πύλας τοῦ ἀνωτέρου μέλλοντος. Ἀληθῶς ἡ Κέρκυρα ἐδικαίωτο τοιαύτης προσημείσεως ἐκ μέρους τοῦ καλλιτέχνου, καὶ διότι εἶνε μουσικωτέρα τῆς πρωτεύουσας, καὶ διότι εἶνε ἡ γενέτειρα αὐτοῦ. Ἀλλὰ μετὰ τὴν Κέρκυραν αἱ Ἀθῆναι προβάλλουσι δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἰδιαίτερας μερίμνης τοῦ κ. Σαμάρᾳ, καὶ προβαίνουν μετὰ τοῦ νὰ ἐλπίσωσι καὶ θυσίας ἐπὶ παρ' αὐτοῦ. Ἄν τυχόν μὴ τρέφῃ ἀφορμὰς ἐνθουσιασμοῦ, ἐκ τῆς ἀθηναϊκῆς φιλομουσίας, ἂς μὴ στερήσῃ τὴν πρωτεύουσαν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τὸν ὁποῖον θὰ τῇ ἐμπνεύσῃ ἡ ἀκρόασις ἔργου ὡς τὸ μετ' οὐ πολὺ ἀκούομενον ἐν Κερκύρᾳ, ἡ θέα διδασκάλου, ὡς αὐτός. Ὑπῆρξε καιρὸς καθ' ὃν αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ μητροπόλεως τῆς σοφίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ εἶχε καταντῆσαι ἄσχημος πολίχνη, καὶ ἐξετείνοντο ἐρημοὶ σχεδόν. Ἐν τούτοις εἰς τροπατηφόρος Αὐτοκράτωρ, ἐπανερχόμενος ἀπὸ αἰματηροῦ μακροῦ ἀγῶνος εἰς τὸ Βυζάντιον, εἰς τὴν πρωτεύουσαν αὐτοῦ, πρὶν ἢ διαβῇ θριαμβευτικῶς τὴν Χρυσὴν Πύλιν, ἐμήκυνε τὴν πορείαν του, καὶ διηυθύνθη εἰς τὰς Ἀθῆνας, καὶ ἀνῆλθε τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος, ὅστις ἦτο τότε χριστιανικὸς ναὸς, ἐτέλεσε τὰ ἐπινίκια. Ἄς μὴ φανῇ αὐθαίρετος, οὐδ' ἀνάμοστος ἡ παραβολή. Ὁ μελοποιὸς τῆς «Μεδζέ» ἐν τῇ ζωμῇ ἐποχῇ ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν ὡς Ἑλλήν αὐτοκράτωρ . . . τοῦ μελοδράματος, ἐνῶ αἱ Ἀθῆναι ἀνθοῦσι καὶ θαλλοῦσι περισσότερο τῆς ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτείας. Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐν Σαμάρᾳ πρέπει, πρέπει νὰ τὸν ἀκούσωσιν αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ τῶν ἀντιθέτων ἐπὶ τὴν πορείαν τῆς «Μεδζέ» ἐν τῇ ζωμῇ ἐποχῇ ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν ὡς Ἑλλήν αὐτοκράτωρ . . . τοῦ μελοδράματος, ἐνῶ αἱ Ἀθῆναι ἀνθοῦσι καὶ θαλλοῦσι περισσότερο τῆς ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτείας. Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐν Σαμάρᾳ πρέπει, πρέπει νὰ τὸν ἀκούσωσιν αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ τῶν ἀντιθέτων ἐπὶ τὴν πορείαν τῆς «Μεδζέ» ἐν τῇ ζωμῇ ἐποχῇ ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν ὡς Ἑλλήν αὐτοκράτωρ . . . τοῦ μελοδράματος, ἐνῶ αἱ Ἀθῆναι ἀνθοῦσι καὶ θαλλοῦσι περισσότερο τῆς ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτείας. Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐν Σαμάρᾳ πρέπει, πρέπει νὰ τὸν ἀκούσωσιν αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ τῶν ἀντιθέτων ἐπὶ τὴν πορείαν τῆς «Μεδζέ» ἐν τῇ ζωμῇ ἐποχῇ ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν ὡς Ἑλλήν αὐτοκράτωρ . . . τοῦ μελοδράματος, ἐνῶ αἱ Ἀθῆναι ἀνθοῦσι καὶ θαλλοῦσι περισσότερο τῆς ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτείας. Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐν Σαμάρᾳ πρέπει, πρέπει νὰ τὸν ἀκούσωσιν αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ τῶν ἀντιθέτων ἐπὶ τὴν πορείαν τῆς «Μεδζέ» ἐν τῇ ζωμῇ ἐποχῇ ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν ὡς Ἑλλήν αὐτοκράτωρ . . . τοῦ μελοδράματος, ἐνῶ αἱ Ἀθῆναι ἀνθοῦσι καὶ θαλλοῦσι περισσότερο τῆς ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτείας. Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐν Σαμάρᾳ πρέπει, πρέπει νὰ τὸν ἀκούσωσιν αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ τῶν ἀντιθέτων ἐπὶ τὴν πορείαν τῆς «Μεδζέ» ἐν τῇ ζωμῇ ἐποχῇ ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν ὡς Ἑλλήν αὐτοκράτωρ . . . τοῦ μελοδράματος, ἐνῶ αἱ Ἀθῆναι ἀνθοῦσι καὶ θαλλοῦσι περισσότερο τῆς ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτείας. Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐν Σαμάρᾳ πρέπει, πρέπει νὰ τὸν ἀκούσωσιν αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ τῶν ἀντιθέτων ἐπὶ τὴν πορείαν τῆς «Μεδζέ» ἐν τῇ ζωμῇ ἐποχῇ ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν ὡς Ἑλλήν αὐτοκράτωρ . . . τοῦ μελοδράματος, ἐνῶ αἱ Ἀθῆναι ἀνθοῦσι καὶ θαλλοῦσι περισσότερο τῆς ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτείας. Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐν Σαμάρᾳ πρέπει, πρέπει νὰ τὸν ἀκούσωσιν αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ τῶν ἀντιθέτων ἐπὶ τὴν πορείαν τῆς «Μεδζέ» ἐν τῇ ζωμῇ ἐποχῇ ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν ὡς Ἑλλήν αὐτοκράτωρ . . . τοῦ μελοδράματος, ἐνῶ αἱ Ἀθῆναι ἀνθοῦσι καὶ θαλλοῦσι περισσότερο τῆς ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτείας. Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐν Σαμάρᾳ πρέπει, πρέπει νὰ τὸν ἀκούσωσιν αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ τῶν ἀντιθέτων ἐπὶ τὴν πορείαν τῆς «Μεδζέ» ἐν τῇ ζωμῇ ἐποχῇ ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν ὡς Ἑλλήν αὐτοκράτωρ . . . τοῦ μελοδράματος, ἐνῶ αἱ Ἀθῆναι ἀνθοῦσι καὶ θαλλοῦσι περισσότερο τῆς ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτείας. Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐν Σαμάρᾳ πρέπει, πρέπει νὰ τὸν ἀκούσωσιν αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ τῶν ἀντιθέτων ἐπὶ τὴν πορείαν τῆς «Μεδζέ» ἐν τῇ ζωμῇ ἐποχῇ ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν ὡς Ἑλλήν αὐτοκράτωρ . . . τοῦ μελοδράματος, ἐνῶ αἱ Ἀθῆναι ἀνθοῦσι καὶ θαλλοῦσι περισσότερο τῆς ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτείας. Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐν Σαμάρᾳ πρέπει, πρέπει νὰ τὸν ἀκούσωσιν αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ τῶν ἀντιθέτων ἐπὶ τὴν πορείαν τῆς «Μεδζέ» ἐν τῇ ζωμῇ ἐποχῇ ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν ὡς Ἑλλήν αὐτοκράτωρ . . . τοῦ μελοδράματος, ἐνῶ αἱ Ἀθῆναι ἀνθοῦσι καὶ θαλλοῦσι περισσότερο τῆς ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτείας. Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐν Σαμάρᾳ πρέπει, πρέπει νὰ τὸν ἀκούσωσιν αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ τῶν ἀντιθέτων ἐπὶ τὴν πορείαν τῆς «Μεδζέ» ἐν τῇ ζωμῇ ἐποχῇ ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν ὡς Ἑλλήν αὐτοκράτωρ . . . τοῦ μελοδράματος, ἐνῶ αἱ Ἀθῆναι ἀνθοῦσι καὶ θαλλοῦσι περισσότερο τῆς ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτείας. Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐν Σαμάρᾳ πρέπει, πρέπει νὰ τὸν ἀκούσωσιν αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ τῶν ἀντιθέτων ἐπὶ τὴν πορείαν τῆς «Μεδζέ» ἐν τῇ ζωμῇ ἐποχῇ ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν ὡς Ἑλλήν αὐτοκράτωρ . . . τοῦ μελοδράματος, ἐνῶ αἱ Ἀθῆναι ἀνθοῦσι καὶ θαλλοῦσι περισσότερο τῆς ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτείας. Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐν Σαμάρᾳ πρέπει, πρέπει νὰ τὸν ἀκούσωσιν αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ τῶν ἀντιθέτων ἐπὶ τὴν πορείαν τῆς «Μεδζέ» ἐν τῇ ζωμῇ ἐποχῇ ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν ὡς Ἑλλήν αὐτοκράτωρ . . . τοῦ μελοδράματος, ἐνῶ αἱ Ἀθῆναι ἀνθοῦσι καὶ θαλλοῦσι περισσότερο τῆς ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτείας. Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐν Σαμάρᾳ πρέπει, πρέπει νὰ τὸν ἀκούσωσιν αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ τῶν ἀντιθέτων ἐπὶ τὴν πορείαν τῆς «Μεδζέ» ἐν τῇ ζωμῇ ἐποχῇ ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν ὡς Ἑλλήν αὐτοκράτωρ . . . τοῦ μελοδράματος, ἐνῶ αἱ Ἀθῆναι ἀνθοῦσι καὶ θαλλοῦσι περισσότερο τῆς ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτείας. Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐν Σαμάρᾳ πρέπει, πρέπει νὰ τὸν ἀκούσωσιν αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ τῶν ἀντιθέτων ἐπὶ τὴν πορείαν τῆς «Μεδζέ» ἐν τῇ ζωμῇ ἐποχῇ ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν ὡς Ἑλλήν αὐτοκράτωρ . . . τοῦ μελοδράματος, ἐνῶ αἱ Ἀθῆναι ἀνθοῦσι καὶ θαλλοῦσι περισσότερο τῆς ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτείας. Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐν Σαμάρᾳ πρέπει, πρέπει νὰ τὸν ἀκούσωσιν αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ τῶν ἀντιθέτων ἐπὶ τὴν πορείαν τῆς «Μεδζέ» ἐν τῇ ζωμῇ ἐποχῇ ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν ὡς Ἑλλήν αὐτοκράτωρ . . . τοῦ μελοδράματος, ἐνῶ αἱ Ἀθῆναι ἀνθοῦσι καὶ θαλλοῦσι περισσότερο τῆς ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτείας. Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐν Σαμάρᾳ πρέπει, πρέπει νὰ τὸν ἀκούσωσιν αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ τῶν ἀντιθέτων ἐπὶ τὴν πορείαν τῆς «Μεδζέ» ἐν τῇ ζωμῇ ἐποχῇ ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν ὡς Ἑλλήν αὐτοκράτωρ . . . τοῦ μελοδράματος, ἐνῶ αἱ Ἀθῆναι ἀνθοῦσι καὶ θαλλοῦσι περισσότερο τῆς ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτείας. Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐν Σαμάρᾳ πρέπει, πρέπει νὰ τὸν ἀκούσωσιν αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ τῶν ἀντιθέτων ἐπὶ τὴν πορείαν τῆς «Μεδζέ» ἐν τῇ ζωμῇ ἐποχῇ ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν ὡς Ἑλλήν αὐτοκράτωρ . . . τοῦ μελοδράματος, ἐνῶ αἱ Ἀθῆναι ἀνθοῦσι καὶ θαλλοῦσι περισσότερο τῆς ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτείας. Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐν Σαμάρᾳ πρέπει, πρέπει νὰ τὸν ἀκούσωσιν αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ τῶν ἀντιθέτων ἐπὶ τὴν πορείαν τῆς «Μεδζέ» ἐν τῇ ζωμῇ ἐποχῇ ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν ὡς Ἑλλήν αὐτοκράτωρ . . . τοῦ μελοδράματος, ἐνῶ αἱ Ἀθῆναι ἀνθοῦσι καὶ θαλλοῦσι περισσότερο τῆς ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτείας. Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐν Σαμάρᾳ πρέπει, πρέπει νὰ τὸν ἀκούσωσιν αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ τῶν ἀντιθέτων ἐπὶ τὴν πορείαν τῆς «